

Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούς έντός του Κράτ.
ανά 42 φύλλα Σελήν. 2

Διὰ τούς έν Ελλάδα; Δραχ-
μάς 4
Διὰ τούς έν Τουρκία Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 69.

Τιμή καταχώρησης, ή
γραμμή όβολ. παλ. 3.

Δι' συνδρομαί γίνονται
ένταυθα εις τὸ Τυπογραφ.
«Η ΑΝΑΤΟΛΗ» ή παρὰ
τῶ Συντακτῆ Φ. ΟΔΗ.

Κεφαλληνία τῆ 5 Μαρτίου 1863.

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΠΟΥ ΠΑΕΙ

και

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ

Δέν υπάρχει, μάς φαίνεται, λαός ολιγώτερον εκδοτος εις τὰ καρναβάλια από τον Έλληνικόν, και παρεκτός παμπολλων επιχειρημάτων τὰ όποια ήδυνάμεθα νά συσσωρεύσωμεν προς άπόδειξιν τῶν λεγομένων μας, άς άρκεσθώμεν εις τὸ δημοτικότερον πάντων. Δέν είναι τάχα μία τῶν βαρυτέρων ὕβρεων τὸ επίφωνημα 'Ο Μασκαράς; — Εύρέτε μας, Κ'ριοι πολύγλωτοι, γλώσσαν ή διάλεκτον, νεκράν ή ζῶσαν έν ή ή άπλουστάτη αυτη λέξις νά έχη τόσον έκτεταμένην και ὕβριστικὴν έννοιαν. Και, μά τὴν άλήθειαν, άνατρέχοντες επίπολαιώς εις τὴν καθαρὰν τῆς έτυμολογίαν, θαυμάζομεν πῶς λόγος όστις εις τὴν κυριολεξίαν του άλλοτι δέν εινε ειμή χῶρα τον ήδυνήθη νά φθάσῃ εις τοςάυτην άτιμωτικὴν μεταφοράν. Έχουσι όμως και αὐ λέξεις τὴν ιστορίαν των ως οἱ λαοὶ και τὰ έθνη. 'Αλλ' άν ή ιστορία τῶν λέξεων μας κατήντησε τὸ δαχτυλίδιον τῆς φιλολογίας άντικείμενον, εινε διότι έγκατελείθη εις τὰ άδέξια και άδιέκριτα εκείνα ὄργανα του άγιοτατισμοῦ άτινα επάπειλουσιν όσημέραι τον παντελή όλεθρον του όρθου λόγου χάριν του γραμματικισμοῦ. 'Αλλά προς έπο. Οἱ λογότατοι λοιπόν θελον άποσκοραξίσει τὸ εύγλωττον τουτο του λαου μας επίφωνημα ὁ Μασκαράς, ως ξενικὴν ὄλωσ και βάρβαρον συμπεραίνοντες διό λάος δέν ήξείρει τί λέγει ή τὸ πολὺ προς πομπώδη επίδειξιν τῆς γλωσσικῆς των ικανότητος ήθελον τὸ παράξει είτε εκ του Μαστιγίας Μαστιγιάς τροπή τῶν τ, ι, γ, ι, εις κ, α, ρ. Μασκαράς, αλλά Μασκαράς με υπογεγραμμένην!

— είτε εκ του Μάσθλης με τὴν κατάληξιν αράς ή αράς ως εκ του Πάληξ Παλληκαράς. Και με τὰ τοιαυτα και παραπλήσια κουροφέξαλα ήθελον εύχαριστήσαι και έαυτους και τούς πέρι αὐτοῖς — 'Αλλά τὸ δημοτικόν τουτο επίφωνημα έχει άλλου τὴν άχίν του, όστις δέ θέλει τὴν κλειδα του γλωσσικου τουτου αίνιγματος άς τὴν ζητήτῃ εις τὴν ταπεινὴν έπιγραφὴν του άρθρου μας. Τὸ Καρναβάλι που πάει και τὸ Καρναβάλι που μένει.

Τὸ Καρναβάλι που πάει μάς εδειξοστήθω μένους και κορδωμένους ξυλοδετῆρους όπου επροκάλεσαν όπωςδήποτε τὴν εὐθυμίαν μας. Τὸ Καρναβάλι που μένει μάς δεικνύει όσημέραι δοτόρους επάνω-κάτω, του αὐτου ειδους καταβιβρώσκοντες τὴν περιουσίαν και φθείροντας τὴν υγειαν μας. — Τὸ Καρναβάλι που πάει μάς εδειξεν ρυπαρούς ρυκενδύτας εὐθύμως επιδεικνύοντας τὰς άσχημίας των. Τὸ Καρναβάλι που μένει μάς δεικνύει κατά πᾶν βήμα τὰ πειναλιὰ και ψωραλαία θύματα τῆς ανάγκης και τῶν τοκογλύφων μας. — Τὸ Καρναβάλι που πάει μάς εδειξαν γριλίας νεανιευομένας και θέλητρα αισχωώς γελοία, αλλά τὸ Καρναβάλι που μένει μάς άηδειάζει με τοιαυτα δείγματα γραιοκοκκετισμοῦ, προς ἄ τὸ Καρναβάλι που πάει δέν έχει τι αντίξον νά αντίταξῃ. Τὸ Καρναβάλι που πάει μάς εδειξεν χαμαλάδες και άβροδικίως κομφουομένους, αλλά τὸ Καρναβάλι που μένει πῶσους τάχα δέν δεικνύει τοιοῦτους κοινωνικούς πηθικούς γκεντλιμανίζοντας;

Ηδυνάμεθα επ' άπειρον νά πολυπλασιάζωμεν τὰς μασκαρικὰς ταύτας παρηθέσεις μας, αλλά πρέπει κάτι νά άρήσωμεν και εις τὴν εὐθυμον εὐ

φύλαν τῶν καλῶν μας ἀναγνωστῶν.

Τὸ Καρναβάλι ποῦ πάει θεωρούμενον ὡς ἡ ζωα γελοιογραφία τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἐνὸς τόπου, δύναται δικαίως νὰ ὀρισθῇ εὐθυμοῦς ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως τῆς Κοινωνίας, ἥτις ἐπάνω-κάτω ἄλλοτε δὲν εἶνε εἰμὴ τὸ Καρναβάλι ποῦ μένει, καὶ ἐπομένως ἔγανον καὶ αὐτὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς κοινῆς γνώμης, ἐν τῶν μυρίων στοματίων τοῦ δημοσίου πνεύματος. Πῶς λοιπόν, ἐν ἐπισημῇ καθ' ἣν ἡ Κοινὴ γνώμη ἀνεύθυνος καὶ ἀνεπιβέβητος, θεωρεῖται ὡς ἡ τετάρτη ἐπίσημος ἀρχὴ οἰουδῆποτε πεπολιτισμένου Κράτους, πῶς λέγομεν τὸ Καρναβάλι ποῦ Κρατεῖ, νὰ ἔχη ἀνασκηπὴν καὶ νὰ πληρόνη φρόνον ὑποκλίσεως πρὸς τὸ Καρναβάλι ποῦ μένει; Ἐξηγούμεθα. Ἐνῶ ὁ τύπος καὶ ἡ ἔντυπος Γελοιογραφία εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἐγκαλῶσι καὶ δὴ καὶ νὰ τερατοποιῶσι ὅλας ἐν γένει τὰς ἐπισημότητας καὶ ἀπάσας τὰς ἀρχάς, διατὶ τὸ Καρναβάλι ποῦ πάει νὰ μὴ δύναται νὰ παιζῆ νοθευτῶν καὶ ἐξελεγχῶν ὅλους ἐν γένει τοὺς ἠθικοὺς, κοινωνικοὺς, πολιτευματικοὺς καὶ πολιτικοὺς χαρακτῆρας, τοὺς ἀνέκοντας εἰς τὸ Καρναβάλι ποῦ μένει; Ἐνὶ λόγῳ, διατὶ νὰ ὑπάρχωσι μασκαράδες ποῦ μένουνε τοὺς ὁποίους δὲν δύναται νὰ καταφθῶσι οἱ μασκαράδες ποῦ πάνε;

Ἄν τὸ Καρναβάλι ποῦ μένει ἤθελε δόσει τὸ σύνταγμα εἰς τὸ Καρναβάλι ποῦ πάει, τὸ Καρναβάλι ποῦ πάει ὠφελούμενον τῶν συνταγματικῶν ἐγγυήσεων καὶ τῶν Καρναβαλικῶν του δικαιωμάτων ἤθελεν αὐτοσχεδιάσει ἐπάνω κάτω τὴν ἐπομένην παραφροσύνην τοῦ Καρναβαλιῶ ποῦ μένει.

ΕΝΩΣΟΦΟΒΙΑ ΚΑΙ ΙΑΣΙΣ

μετὰ συμπτωμάτων ὑποτροπῆς.
(κατὰ τὸν Ἐρωτόκριτον.)

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Δρ. Οὐόπουλος τύπος τῆς ἐξηγγλιζομένης Νεολαίης τῆς Ἑπτανήσου (δρ. Aboul La Grèce Contemporaine εἰς τὸ τέλος).

Καραφλόπουλος.

Λάζαρος.

Ἀντζουλιῆς.

Δρ. Γαζιώος.

Διο. Διός.

ΟΝ. Ἀκουσεῖς Καραφλόπουλε τὰ θλιβερὰ μαντάτα; Μοῦ ἐγράψανε ὅγ τὴν Κερκυρα che l' Ἐνωσις χε fatta Κ. L' Ἐνωσις fatta! οὐδὲν ἀνεῖ! qual abominazione! Μὴν τὴν πληρωτῶ ὀδυστοχος με θέσιν καὶ pensione! Ἢ πρέπει νὰνε ψέμματα ἢ ἡ Ἀγγλία ἐτραλαθη! Μὰ σκιζομαι εὖ ὅσο ἢ Ἑλλάς πῶς θὰ τὴν πάθῃ! Τάχα δὲν ξέρεῖ ἢ ἄλληλῃ τί πράγμα εἶν ἢ Ἀγγλία, Ἢ ἐξέχουε τὰ δεκαεπτά τώρα στὰ ἐξήντα τρία;

ΟΝ. Κυυένε Καραφλόπουλε ἢ Ἀγγλία τί θὰ χάσῃ Ἄν τότε μᾶς ἐπόλησε τώρα νὰ μᾶς γοράσῃ;

Μ' αὐτὰ τὰ ἴδια χεῖματα τῆς Πάργας τὸ παζάρ

Νὰ κάμη ὅλους τοῦ Ἑλληνεῖς νὰ γένουνε γαιδάροι;

Κ. Μὰ κεῖς ὁ κουρλο-Πάλμερστον κι' ὁ 'Ρουσσέλ [τί κουρούπι!]

ΟΝ. Καυένε Καραφλόπουλε εἶνε καὶ οἱ διδάλουπια

Κ. Μὰ ἡθεῖς μου καὶ ἡ σύνταξις ὀπούταν διὰ βίου..

ΟΝ. Ἐσδόνεις με τὴ σύνταξι τοῦ Βάμβα ἢ τ' Ἀσωπίου

Κ. Γελᾷς ἐσὺ Ὀνόπουλε γιατί εἶσαι πουλαράκι,

Καὶ γῶ, καὶ γῶ ἂν σ' ὠμοιζα δὲν ἔδινα λεφτάκι.

Μὰ ἐγέρασα στὸ ἔργο μου ἄμετρα τώρα χροῖνα,

Καὶ τρέμω μὴ ἢ Ἐνωσις μου φέρῃ καταφρόνια.

Ἰδοὺ κι' ὁ φίλος Λάζαρος ὅπ' ὠρχεται με σπυδα,

Καλῶς τὸ γιγουρῖνε μας, γιατί τέτοια μουσοῦδα;

ΔΔ. Ἄς ἦν καλά ὁ Παλμερστον πῶγινε ριζοσπάσης

Κι' ὁ 'Ρουσσέλ ποῦ ἐξεμούτρησε στὰ ἐξήντα τρία [Ἐθνοπλάστης!]

Ἐγὼ εἰλικρινέστατος εἶμαι καὶ δὲν ἔμπορῶ

Παρ' ὅ,τι συναισθάνομαι ἐλεύθερα νὰ πῶ.

Ἄν ἦνε γιὰ τὸ κάλλιο μας, ἢ Ἐνωσις εἶν καλῆ,

Μ' ἂν ἦνε γιὰ χειρότερα ποτὲ νὰ μὴ γενῆ!

ΟΝ. Καὶ τί ἐννοεῖς γιὰ κάλλιο μας, καὶ τί φρο- [νεῖς κακό μας;]

ΔΔ. Κακό ἐννοῶ τὴν παῦσι μας, καὶ κάλλιο τὸ [μισθὸ μας.]

Κ. Ὀμίμενα φίλε Λάζαρε, κακαὶς παρηγοριάς!

Θυμήσου πῶς θὰ γένουνε ἢ λύραις μας δραχμαῖς!

Μὰ ποιὸς εἶν κεῖς ὀπώρχεται ὡσὴν γάτα μπαριάδα;

ΟΝ. Εἶν ὁ Ἀντζουλιῆς, καλόστονε τί νέα δχ τὴν [Ἑλλάδα;]

ΔΔ. Κακὰ, ψυχρὰ κι' ἀνάποδα, ἢ Ἀγγλία δημο- [κοπέει,]

Σὲ μὴ γαψιά καὶ Ἑλληνεῖς καὶ μᾶς ὅλους θὰ φάη.

Κανεῖς ὡσὴν κευέανε τοὺς Ἀγγλους δὲ γνωρίζεις

καὶ πόσο ἢ ὑπόσχεσις κι' ὁ λόγος τους ἀξίζει.

Εἶναι κορμιὰ γι' πίσσωμα, εἶναι κατεργαρέοι

Καὶ ἄφησε τὸν Πάλμερστον κουράφαλα νὰ λή!

ΟΝ. Φίλε Ἀντζουλιῆ, μετρίασε τῶν λόγων τὴν [πικρία]

Θυμήσου ὀπῶς κάνουμε με τῶ Ἀγγλους συντροφία,

Θυμήσου τὸ proverbio τὸ παλαιὸ ποῦ λέει:

Tu dimmi con chi pratici, io ti dirò chi seil-

ΔΔ. Δὲν μπαίνει! τὸ συμφέρον μας με τῶ Ἄγ- [γλους μᾶς ἐνώνει]

Δὲν μπορεῖ νᾶμαστε Ἄγγελοι καικεῖνοι νὰν δαι- [μῶνοι;]

ΟΝ. Μὰ Ἄγγελοῦ ποῦ δίνονται γιὰ γρόσια τοῦ [Διαβόλου]

Δὲν ἔχουν τὸ δικίωμα ἂν ἄγιοι δι' ὅλου! . .

Κ. Φίλ' Ἀντζουλιῆ τὴν ἐπθαες κ' ἐπεσε; με τὴ [μούτρα!]

Μὰ ποιὸς εἶν κεῖς ὀπώρχεται ἐδῶθε κούτρα κούτρα;

Α! ἔλα σκατάκαθα εἶνε ὁ Διότρω Γαζιώος!

ΟΝ. Ὁ καφερός, κωττάρεται δὲν εἶν εὐν μπα- [κλάσος;]

ΔΔ. Σωπάσετε σωπάσετε, ἐκεῖς εἶν ξεχασμένοι

Δὲ θὰ μᾶς δῆ καὶ μάλιστα τώρα ποῦν ζαλισμένοι.

Ἄκουσε τὸ μονόλογο ποῦ μοναχός του κάνει. . . ΟΝ. Σοῦ φαίνεται τὸ κοψερὸ πῶς τὸ γλυκὺ τὸν [πιάνει.]

ΓΑ. Ένωσι. Ένωσι, Ένωσι. Παντού τὸ ἴδιο θρω-

[πάρι !

Ἑλλάδα, Ροῦσελ, Πάλμερστον ὁ διάβολος νὰ σὰς πύρη.
Καὶ γὼ νᾶρτω σφάμελα μεσ' ὀχτὸ Spartivento . .
Γιὰ ναῦρω ἐδῶ τὴν Ένωσι ! ὁμορφὸ Complimento!
Μωσοίγισε ὁ ναῦλος μου τρικλοσία κολονάτα
Κ' ἔμεινα μὲ τοὺς κόπους μου, κ' ἔμεινα μὲ τὴ

[στράτα.

Ένωσι, Ένωσι, Ένωσι ; . Πάει ὁ Προβιθασμός . .
Ένωσι, Ένωσι, Ένωσι ! ἡ θέσις κί ὁ μισθός.

Ο! Ἕλληνες τρεῖς τ' ὄβολο ἔχουνε τοὺς κριτάδες.

Ἐχει πολλοὺς ὁ τόπος τζου τζ' αὐτήνιας μασκκρά-

[δες . . .

Κι' αὐριο ἐμεῖς θὰ μείνουμε μὲ ἀνοιχτὸν τὸν στόμα
Ἄμὰ ἐκείνη ἡ Λιαπουριά, ἀμὰ ἐκείνη ἡ βρώμα ; . .

Ἐπῆξ σάν τὸν Ἀνίχαρσι καιγὼ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κ' ἐμπόριξ ἀν' ἐβανόμουνα νὰ γράψω μία φυλλάδα

Ποῦ ὅποιος μὲ ὑπομονὴ ἤθελε τὴ διαβάσει,

Τῆς Ένωσις ἡ ὄρεξι ἤθελε τοῦ περάσει !

Ναι, ναὶ μὰ ὡς τόσο τὰ ἔξοδα ποιὸς θὰ μοῦ τὰ πλη-

[ρώση ;

Ποιὰ ἀπὸ τοῦ δυὸ Κυβέρησις θὰν τὰ ξεσακουλώση!

ΟΛΟΙ. Χίλιξ καλῶς μᾶς ὄρισες φίλε Δοτὸρ Γα-

[ζᾶω ! . .

ΓΑ. Εὐχαριστῶ κολέτιδες καιγὼ σὰς προσκυνᾶω !

Μὴν ἔχετε, νεώτεραις εἰδήσεις ἀπὸ . . . πέρα ;

Κ. Τὰ ἴδιξ καὶ χειρότερα ἐργουνται κάθε μέρα,

Μὴ νὰ, ἂ δὲ σφάλλω ἐσθασε ὁ Καπιτάν Διολλός;

Καὶ κᾶτι πρέπει ἀμαθε, κολέτιδες ἄμπρός ! .

ΔΙ. Allegri allegri, l' Enosis non farsi mai piu

Ho ricevuto lettera adesso from Corfu

Il Duca di Coburgo aver vuol cose assai

Dunque rinunzia il trono, non ve l' ho detto J;

Venite tutti quanti e piccoli e grandi,

L' Enosis affoghiamo in un bicchier di brandy

ΛΑ. Πίνω στὴν δόξ τὴν αἰωνία

Τ' ἀγγλικῶ ἔθνονος ἐν εὐθυμία!

Ἄ θεὸς νὰ κάμη νὰ μὴ γερᾶζει

Ἄστο μὲ λίραις μᾶς ἀγοράζει.

Ἄ θεὸς κ' ἡ Τύχη νὰ μὴν τ' ἀρήσει

Εἰς ἄλλο ἔθνος νὰ μᾶς ποιλήσει.

Κι' ἄς πάη ἡ Ένωσις τοῦ Κυρ Λαοῦ

Μὲ τὰ κουράφαλα τ' Ἀρτσιβορτζιού.

ΟΛΟΙ. Κι' ἄς πάη ἡ Ένωσις τοῦ Κῆρ Λαοῦ

Μὲ τὰ κουράφαλα τ' Ἀρτσιβορτσιού ! .

Χουίτ — Χουίτ — Χουίτ Ουρρρρρρρρρρρ ! .

Signor Redattore del Diavoletto

Pace e salute.

Compiacetevi d' inserire nel vostro pregiabile Giornale il seguente articolo, che ci venne dettato da quel sentimento di sempre porre alla luce la verità.

Credetemi con tutta Stima
etc. etc. etc.

F. G. S.

TEATRO CEFALO

Ultima Rappresentazione.

Fra i piu vivi applausi, fra le unanimi, e clamorose dimostrazioni di pubblica soddisfazione di cui il nostro Teatro abbia mai echeggiato, demmo Domenica scorsa l' ultimo addio alla nostra virtuosa, brava, ed intelligente Prima-Donna Assoluta Sig. Teresina Alvisi, la quale, oltre il suo impareggiabile merito Artistico, ha saputo pure attirare con la sua irreprensibile, ed illibata condotta durante il suo soggiorno in quest' Isola, la simpatia, e l' ammirazione, non solo di noi tutti indistintamente, ma eziandio quella del nostro bel sesso, che, nella detta Sera in grandissimo numero abbelliva il nostro Teatro.

Ed in fatti, ella era una cosa sorprendente il vedere un' infinita quantità di Signore, entusiastate, pei melodiosi ed armonici concerti della suddetta Artista, unirsi alle acclamazioni del Popolo, col far continuamente sventolare dai loro Palchetti i loro candidi fazzoletti, in segno d' acconsentimento e d' intera approvazione.

Brava, e tre volte brava, o egregia Alvisi! il tuo triomfo è stato completo, poichè spontaneo e proveniente solamente da quel nobile sentimento che sempre mai ha caratterizzato il popolo Cefaleno, cioè: di onorare il merito e la virtù.

Noi non possiamo far a meno che raccomandare alla nuova Impresa, qualunque essa sia per essere, di ricordarsi che, essendo molto difficile in questi tempi scabrosi il ritrovare tanti pregi riuniti in un solo individuo, per conseguenza sarebbe di sommo suo interesse, anche con qualche sacrificio, ch' essa scrivesse per l' anno venturo questa degna Artista. Ma se anco, oltre ogni nostra aspettativa venisse delusa questa nostra brama, allora avremmo sempre a caro l' udire che in Teatri superiori al nostro, verranno degnamente apprezzati i suoi talenti e la sua condotta, con quelle manifestazioni di cui noi solo in piccolo abbiamo potuto premiare il suo vero merito.

Cefalonia li 25 Febbrajo 1863.

ΤΑΚΟΒΑΡΕΙΟΥ
ΑΙΜΟΒΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΗΜΑΤΟΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΛΟΝΤΩΝ

Signor Redattore.

In nome dell' Arte, e ad onore del vero merito spero che inserirete nel vostro pregiatissimo Giornale queste poche linee, ispirateci dalle rare prerogative dell' esimia Artista e vera geetildonna Sig. Teresina Lotteri:

Il faut avoir le sentiment du beau et du grand, et posséder les avantages qui nous sont acquis par une éducation soignée pour pouvoir mettre au grand jour et sous leur véritable jour, ces mille beautés cachées qui échappent aux yeux du vulgaire.

VOLTAIRE.

Non tutti gli Artisti possono vantarsi per talento o per genio, e ben pochi sono quelli che, con una educazione finita, sanno far spiccare le bellezze tutte dell' Arte. Ma quando l' Arte va unita al non comune retaggio di pregi morali e fisici, sviluppati da un accurata coltura e coronati dallo spirito e da quella rara scienza intuita del Bello e del Buono, da quella tattica che ora vuolsi chiamar talento, ora intelligenza ed ora buon gusto, che nasce e si forma non fittamente, e che altro non è se non se scintilla del Genio, sotto varie e diverse manifestazioni, e sempre dell' istesso divino splendore, allora l' Arte sciolta del suo terreno involucro s' innalza a scienza e, quasi diciamo, a Religione, e l' artista, nobilitato dall' educazione e purificato dal Genio, elevasi ad una sfera tutta sua propria.

Il nostro coltissimo Pubblico ebbe a convincersi della verità di queste nostre asserzioni, ammirando e rendendo giustizia al merito reale della Prima Donna T. Lotteri.

Fummo veramente avventurati di aver potuto apprezzare in tutta l' estensione del termine, le divine ispirazioni de' più celebri compositori, sì vantaggiosamente interpretate ed amplificate per la rara abilità musicale e drammatica dalla sullodata Artista.

L' Opera Buffa del Pipelè, colla quale debutò, fu per lei un continuo e sempre più meritato trionfo — Nel Ballo in Maschera ci en-

tusiasmo a segno da porre in non cale tutti gli altri attori; non v' eran' occhi, non orecchia, non ovazioni ed applausi che per il leggiadro Oscar — La Chiara di Rosemberg ed il Giuramento, benchè opere d' infelice scelta, vennero in sola sua grazia tollerate e pel solo suo merito sostenute. Ma che più: per non intrattenerei punto della sua Serata ov' ella ebbe, come sel meritava, una vera Apoteosi, nella Serata perfino dell' altra donna le acclamazioni, gli applausi, i fiori, le corone e le Odi tutto era per la Sig. Lotteri; avresti detto che il Pubblico non poteva assuefarsi a festeggiare altri che la sua favorita.

Ma se dopo aver dato uno sbizzo imperfetto dell' artistica, voremmo parlare anco della sua condotta privata, oh quanti con noi non ammirerebbero la nobile fiera e c' onesto orgoglio della ben nata Lotteri, e quanto in ciò dissimile da molte che fanno d' ogni erba un fascio per accozzagliersi a costo d' ogni costo un partito, ov' è ben accolto il nobile ed il plebeo, lo sfrontato ed il merlotto, l' autorità ed il privato, il ricco che spende ed il cencioso che urla, il pingue negoziante e l' emulo pescivendolo . . . Per il nobile disinteresse poi ch' ella mostrò verso l' Impresa dal principio della stagione sino alla fine potrebbesi proclamarla la Fenice della sua specie. Ed infatti, invece di rimaner sulla Piazza ad intentar processi di soldi, la Lotteri partì al più presto, facendo regalo di tali meschinità a chi ne faceva più calcolo.

Addio dunque, o esimia Artista, gradisci queste poche linee, che la nostra imparzialità e il tuo solo merito ci dettarono, gradiscile come un' interpretazione se non perfetta, almen sincera delle impressioni che al nostro paese risvegliasti, e che per lunga pezza resteran vive in noi. Possa tu lieta percorrere la brillante carriera che ti sta schiusa dinanzi; là ti attendono successi ben altri di quelli che un Artista può conseguire nel Teatro di Cefalonia.

Argostoli 24 febbrajo 1863.

V. P. C.

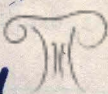
Ο ὁ πρέσβυτος Ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΡΑΛΗΣ.

Τυπογραφείον « Η ΑΝΑΤΟΛΗ »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛΣ3.41.Φ1.0066

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ